

РЕШЕНИЕ

№ 22

гр. Велико Търново, 07.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ЯНКО ЯНЕВ**

Членове: **ГАЛИНА КОСЕВА**
Ирена Колева

при участието на секретаря **МИЛЕНА СТ. ГУШЕВА**
като разгледа докладваното от **ЯНКО ЯНЕВ** Въззивно търговско дело № 20234001000198 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258, ал. 1, предложение първо от ГПК - въззивно обжалване.

С Решение № 56/02.05.2023 год., постановено по т. д. № 152/2022 г. по описа на Плевенски окръжен съд са отхвърлени предявените от „Сандо Фуудс“ ЕООД, ЕИК 206063746, с. Скуtare, обл. Пловдив, представлявано от управителя М. П., чрез пълномощника адв. Е. Т. от АК - Пловдив, с посочен съдебен адрес против „Дани Фреш ПЛ“ ЕООД, ЕИК 206764882, гр. Плевен, Индустриална зона, Търговия на едро, склад № 56, представлявано от управителя А. А. Н., обективно съединени икове с правно основание чл. 79 от ЗЗД, вр. чл. 327, ал. 1 от ТЗ за заплащане на сумата от 47 934.00 лв. с ДДС, представляваща обща стойност на незаплатени главници по Фактура № 2000000221 от 03.03.2022 г. на стойност 13 500,00 лв. с ДДС; Фактура № 2000000228 от 06.03.2022 г. на стойност 6 930,00 лв. с ДДС; Фактура № 2000000229 от 08.03.2022 г. на стойност 9 720,00 лв. с ДДС; Фактура № 2000000234 от 10.03.2022 г. на стойност 9 720,00 лв. с ДДС и Фактура № 2000000240 от 12.03.2022 г. на стойност 8 064,00 лв. с ДДС, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата, като неоснователни. Със същото решение са отхвърлени „Сандо Фуудс“ ЕООД, ЕИК 206063746, с. Скуtare, обл. Пловдив, представлявано от управителя М. П., чрез

пълномощника адв. Е. Т. от АК - Пловдив, с посочен съдебен адрес против „Дани Фреш ПЛ“ ЕООД, ЕИК 206764882, гр. Плевен, Индустриална зона, Търговия на едро, склад № 56, представлявано от управителя А. А. Н., обективно съединени иски с правно основание чл. 86 от ЗЗД, за заплащане на сумата от 844,91 лв., представляваща лихви за забава, считано от датата на забава по всяка една фактура до датата на подаване на молба за обезпечение на бъдещ иск - 01.06.2022 г., като неоснователни. Осъдено е „Сандо Фуудс“ ЕООД, ЕИК 206063746, с. Скуtare, обл. Пловдив, представлявано от управителя М. П. да заплати на „Дани Фреш ПЛ“ ЕООД, ЕИК 206764882, гр. Плевен направените деловодни разноси за настоящата инстанция в размер на 2 000 лв. адвокатско възнаграждение.

Постъпила е въззивна жалба от „Сандо Фуудс“ ЕООД, ЕИК 206063746, с. Скуtare, общ. Марица, обл. Пловдив, представлявано от управителя М. М. П., съд. адрес: гр. Пловдив, *****, чрез адв. М. П. от АК – Пловдив против Решение № 56/02.05.2023 год., постановено по т. д. № 152/2022 г. по описа на Плевенски окръжен съд.

В същата се излага, че решението е неправилно, поради нарушение на материалния закон, необосновано, несъобразено със събрания по делото доказателствен материал и съдебната практика. Неправилни били изводите на съда, че по делото не били събрани писмени доказателства, които да установяват предадени и приети количества, които документи да са подписани и от двете страни и които да установяват процесните доставки. Твърди се, че от събраните по делото доказателства се установявало по безспорен начин, че въз основа на създадени трайни търговски отношения между страните по делото са доставени заявените количества стока и същата не е заплатена. Ирелевантно било обстоятелството, че процесните фактури не са подписани от купувача, тъй като за наличие на търговска сделка издадените фактури не били основание за плащане. Първоинстанционният съд не бил обсъдил и фактът, че счетоводството на ищцовото дружество е водено редовно. Едностранно били обсъдени и събраните по делото гласни доказателства. Излага се също, че в случая било доказано по несъмнен начин, че стоката, отразена в процесните пет фактури е доставена, а цената е останала незаплатена, поради което искът се явявал основателен и доказан, както по основание, така и по размер. Неправилно съдът бил приел, че след като няма документ, удостоверяващ предаването на стоката, както и че процесните фактури не са осчетоводени от ответника, то не се дължи и претендираната сума, съставляваща продажната цена. Не бил обсъден и фактът, че ищцовото дружество, след като е осчетоводило процесните фактури е заплатило и ДДС. Съдът не бил приложил и разпоредбата на чл. 293, ал. 3 от ТЗ. Твърди се, че съдът не е обсъдил в съвкупност събраните по делото доказателства, което довело и до неправилните му правни изводи.

Претендира се да се отмени обжалваният съдебния акт и да се постанови друг, с който да бъде уважени предявените иски, ведно със законните последици. Претендират се разноси.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК не е подаден отговор на въззивната жалба от „Дани Фреш ПЛ“ ЕООД, ЕИК 206764882, гр. Плевен, Индустриална зона, Търговия на едро, склад

№ 56, представявано от управителя А. А. Н..

Първоинстанционният съд е приел, че са установени търговски взаимоотношения между страните (от м. 01.2022 г.). Направил е извод, че не е доказано доставянето на ответника на заявени количества стоки, предмет на процесните фактури и доколкото тези фактури не са подписани от ответника, те не се ползват с материална доказателствена сила. При направеното възражение е направен изводът, че същите не доказват факта на доставка, независимо, че съгласно ЗСч не е необходимо същите да бъдат подписани и тяхната доказателствена стойност следва да се преценява, с оглед всички събрани по делото доказателства. Направен е и извод, че приложените фактури не установяват наличие на договор за покупко-продажба между страните. Не било налице и вписване в счетоводството на ответника на процесните фактури, като същите не са включени в дневниците по ЗДДС и не е ползван данъчен кредит от ответника в размер на начисления ДДС върху продажната цена на стоката.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбите.

Първоинстанционното решение е постановено от законен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма, подписано е и е разбираемо. Следователно обжалвания съдебен акт не е нищожен по смисъла на чл. 270, ал. 1 и 2 от ГПК.

При извършената служебна проверка с оглед на всички процесуални нарушения, които водят до нищожност или недопустимост на обжалваното решение, съдът констатира, че същото е валидно и допустимо. Не е налице нито един от пороците, които обуславят нищожност или недопустимост на същото.

Апелативен съд – Велико Търново, след като разгледа жалбата, обсъди доводите на противната страна, прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, провери правилността на обжалваното решение, съобразно правомощията си, приема за установено следното от фактическа и правна страна, във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на оспорения съдебен акт:

Пред първоинстанционният съд е предявен осъдителен иск с правно основание чл. 327, ал. 1 от ТЗ и акцесорен иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Претендира се за заплащане на дължими суми по търговска продажба (чл. 327, ал. 1 от ТЗ). В доказателствените задачи на ищеца е да установи извършването на доставката и съществените елементи на договора – цената на договора и неговия предмет.

Въззивният съд е обвързан само от наведените във въззивната жалба доводи за неправилност на първоинстанционното решение – арг. от чл. 269, изр. второ от ГПК, поради което следва да се произнесе само в пределите на наведените доводи във въззивната жалба, а служебно, само когато неправилно е приложена императивна материалноправна разпоредба.

Безспорно е установено съществуването на търговски отношения между „Сандо

Фуудс“ ЕООД, с. Скуtare, обл. Пловдив и „Дани Фреш ПЛ“ ЕООД, гр. Плевен по доставка на банани (от м. януари 2022 г.), които ответникът е реализирал в търговската мрежа. До началото на м. март 2022 г. разплащанията са се извършвали своевременно, докато за извършени доставки за периода м. 06.03. – 12.03.2022 г. оформени в 5 бр. фактури, по твърдение на ищеца плащане не е постъпило след издаването им и така се е стигнало до упражняване правото на иск от доставчика.

Както в отговора на исковата молба, така и пред настоящата инстанция ответникът излага становище, че не дължи плащане по процесните 5 бр. фактури (Фактура № 2000000221/03.03.2022 г. на стойност 13 500.00 лв. с ДДС; Фактура № 2000000228/06.03.2022 г. на стойност 6 930.00 лв. с ДДС; Фактура № 2000000229/08.03.2022 г. на стойност 9 720.00 лв. с ДДС; Фактура № 2000000234/10.03.2022 г. на стойност 9 720.00 лв. с ДДС и Фактура № 2000000240/12.03.2022 г. на стойност 8 064.00 лв. с ДДС), тъй като не е поръчвал, не е получавал посочените в тях количества банани. Безспорно установено е, че фактурите не са подписани от представител на ответното дружество и с оглед неформалния характер на договора за търговска продажба (чл. 293, ал. 1 от ТЗ) в доказателствените задачи на ищеца е да установи със съответните относими и допустими доказателствени средства постигането на съгласие между страните по съществените елементи на сделката, като се държи сметка на ограничението, поставено с разпоредбата на чл. 164, ал. 1, т. 3 от ГПК.

Първоинстанционният съд, в доклада си, е дал указания на ищеца, съответни на правилното разпределение на доказателствената тежест. Ангажираните от него доказателства са (освен неподписаните фактури) съдебно-счетоводна експертиза и свидетелски показания. Вещото лице е дало заключение, че процесните фактури са осчетоводени единствено в счетоводството на ищеца, но не и в счетоводството на ответника, като и двете са водени редовно. Констатирано е от вещото лице, че фактурите не са отразени в дневниците за покупки и за процесния период не са констатирани данни за ползван от ответника данъчен кредит по тях. С оглед на гореизложеното и с оглед установената съдебна практика при подобни случаи се налага извод за недоказаност на твърдението на ищеца за валидно възникнало между страните продажбено правоотношение за стоките, описани в процесните фактури. Няма основание за прилагане на разпоредбата на чл. 292, ал. 1 от ТЗ, тъй като по делото не са събрани доказателства за отправено от ищеца и достигнало до ответника предложение за продажба на конкретно посочените във фактурите количества и видове стоки, независимо от безспорния факт, че страните са били в трайни търговски отношения. Съгласно разпоредбата на чл. 164, ал. 1, т. 3 от ГПК, недопустимо е установяването със свидетелски показания на сключването на договори за продажба на стойност, по-голяма от 5 000 лв., каквито са всички предмет на предявения иск. В този смисъл показанията на посочените от ищеца свидетели - С. Н. и С. М. (и двамата в трудови правоотношения с ищеца) не могат да бъдат кредитирани и не биха могли да обосноват извод нито за доказано изрично постигане на съгласие по съществените елементи на сделката, нито за мълчаливо приемане на предложение по смисъла на чл. 292, ал. 1 от ТЗ

(самите те установяват неуспешен опит да бъдат приети фактурите от служителите на ответника, което би обосновало извод за обратен на това факт - за отхвърляне на предложението). Нито техните показания, нито останалите събрани по делото доказателства установяват прието от ответника изпълнение на такива договори от страна на ищеца, в качеството му на продавач с доставката на описаната във фактурите стока. От показанията на посочените по-горе свидетели може да се установи единствено механизмът на осъществяване на комуникацията и обичайните фактически действия, осъществявани при търговските отношения между страните, но не и доказващи конкретни, твърдени от ищеца факти за доставянето на стоките по процесните фактури. По отношение на посочените от ответника свидетели – П. Н. и Т. К., няма основание по смисъла на чл. 172 от ГПК техните показания да не бъдат кредитирани, но те не само че не установяват конкретните дати и количества поръчвана от него на ищеца стока, но и допълнително създават предпоставки за ненадеждност, предвид удостоверения от свидетелите факт, че към момента на съставянето на фактурите ответникът е поръчвал същата стока (банани) и от други доставчици, което се установява и от допълнителното заключение на съдебно-счетоводната експертиза и от обясненията на вещото лице в съдебно заседание. Извършването на конкретните доставки не е доказано и със съответни писмени доказателства. По делото от ищеца са представени и пътни листове и товарителници, които освен с посоченото количество стока по фактурите не могат по никакъв начин да се свържат с доставянето на тези стоки на ответника в неговия склад в гр. Плевен, а всички те се отнасят за доставка в гр. София. При този анализ на доказателствата и констатацията за липса на такива, надлежно установяващи твърденията на ищеца за осъществено от него изпълнение на договорно задължение, правят извода на първоинстанционния съд за неоснователност и недоказаност на иска обоснован.

По изложените съображения, съдът приема, че предявеният от „Сандо Фуудс“ ЕООД, с. Скуtare, обл. Пловдив против „Дани Фреш ПЛ“ ЕООД, гр. Плевен иск с правно основание чл. 327, ал. 1 от ТЗ за заплащане на сумата от 47 934.00 лв. с ДДС, представляваща обща стойност на незаплатени главници по посочените 5 бр. фактури е неоснователен и недоказан.

С оглед на това неоснователна се явява и акцесорната претенция по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД имаща за предмет присъждане на лихва за забава върху главницата в размерна 844.91 лв..

С оглед на гореизложеното първоинстанционното решение по предявения иск, включително по акцесорната претенция за лихва и в частта за разноските следва да се потвърди, а въззивната жалба да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора пред въззивната инстанция претендираните разноси от въззивника не се дължат, а от въззиваемия такива не са претендирани.

По изложените съображения и на основание чл. 271, ал. 1, предл. първо от ГПК, Апелативен съд – Велико Търново

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 56/02.05.2023 год., постановено по т. д. № 152/2022 г.
по описа на Окръжен съд – Плевен.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд на Република България в едномесечен срок от съобщението до страните, че същото е изготвено, при наличие на предпоставките, визирани в чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____